

29. jūnijā – svēto Apustuļu Pētera un Pāvila svētki

Drīz pēc Jāņiem, ko mūsu tauta svin ar ugunošanu, ligošanu, dziesmām, mūziku, dejām rotājam, gavilēm, izpriecām un dzīrēm, seko svēto Apustuļu Pētera un Pāvila svētki, kam ir reliģisks saturs. Šis datums ir abu mocekļu nāves atceres diena Romā – 67. gada 29. jūnijs.

No Evanģēlija zinām, ka Pēterim vārds bija Simanis. Galilejas ezera zvejnieks, ko Kristus aicināja sekot viņam, lai padarītu par «cilvēku zvejnieku». Šim amatam viņu sagatavoja tā, ka ņēma visur līdzi, mācīja un, kad tas apļiecināja, ka Kristus ir dzīvā Dieva dēls, tad teica šos svinīgos vārdus: «Tu esi Pēteris (Petros – klints), un uz šīs klints es celšu savu Baznīcu, un elles vārti to neuzvarēs.» (Mat. 17,18) Vārda maiņa norāda uz kaut ko nozīmīgu. Kristus Pēterim izrādīja īpašu uzmanību – būt par dibinātās Baznīcas pamatu – klinti un to vadīt. «Gani manas avis, gani manus jērus!» Ar to Pēteris kļuva par Kristus dibinātās Baznīcas pamatu – klinti, kam dots neuzvaramības un nemaldības solījums.

Šī klints ir Kristus sludināto patiesību klints, kas paūz pārdabisko pasaules uzskatu, ka Dievs ir mīlošs un visas sirds, dvēseles, prāta un speka. Tā ir ticības, cerības

un mīlestības klints, kas pamato kristīgo dzīvi un nokropo to. «Meklējiet tāpēc vispirms Dieva valstību un tas taisnību, un tas viss tiks dots jums klāt.» (Mt. 6,33)

Šī klints ir tikumības klints, jo tā bez piekāpšanās māca Dieva grību, izteiktu Dieva bausļos, ticības apgaismotā prātā un jūtīgā sirdsapziņā. Tā sargā laulības svētumu un sirdsskaidrības ideālu. Un ar kādu noteiktību apkaro nevēlams dzīves parādības – alkoholismu, narkomāniju, seksomāniju, kleptomāniju un citus netikumus, kas Baznīcai godu nedara, bet degradē to.

Baznīca ir žēlastības klints, jo no tās izplūst septiņi Dieva žēlastības avoti. Kristībā mēs kļūstam Dieva un Baznīcas bērni. Iestiprināšanā saņemam Sv.Gara svaidījumu, Sv.Komūnija vienojamies ar Kristu, bīkts laikā mazgājam savu dvēseli, laulībā svētiem mīlestību, uzticību un laulāto godīgumu.

Svētiņam Baznīcas kalpus pies-

terībā un slimos stiprinām pēdējā cīņā ar Pastaro Svaicēšanu. Kristus pestīšanas upuris tiek atjaunots katru dienu Sv.Misē.

Baznīca ir brīvības klints. «Pazīsiēt patiesību, un patiesība jūs darīs brīvus.» (Jh.7,32) Šos vārdus apliecina tūkstoši svēto un svētās, kas sasniedzuši augstu pilnības pakāpi. «Simani (Pēteri) sānans ir grībējis, lai tam tiktu lauts jūs sjāt kā kvēšus sjāj. Bet es par tevi esmu lūdzis.» Dzīve pati mūs pārbauda, vai mēs esam isti graudi vai pelavas.

Apustuļi Pēteris sludināja Evanģēliju gan Jeruzalemē, gan Antiohijā, bet vislielāk Romā, kur ar pārtraukumiem darbojās apmēram 25 gadus. Vēlāk Roma kļuva par pāvesta sēdekli. Tāpēc radies teiciens «kur Pēteris – tur Baznīca».

Turpreti Pāvils bija izglītois jūds, kas studēja Sv.Rakstus, prata vairākas svešvalodas, bija tanāstīks kristīcības nīdējs un vajātājs. Tādā nolūkā, lai ticīgos vajātu, viņš devās uz Damasku.

Bija tā, ka netālu no Damaskas Debesu gaisma viņu agaismo un skān Kristus balss no debesīm: «Kāpēc tu mani vajā?» Un tā viņš kļūst par dedzīgu Kristus sludi-

nātāju, «izredzēto trauku, lai nesētu Manu vārdu pagāniem, kēniņiem un Izraēla bērniem». Trīs gadus Pāvils nodzīvo Arābijas tukšsnē, lai pārdomātu Kristus mācību un spētu to sludināt. Antiohijā, Jeruzalemē, Efesā, Antiohijā, Korintā, Romā, Atēnās, Pergā un citur. Sarakstījis četrpadsmit vēstules draudzēm, kur vispusīgi un plaši izklāstījis ticības pamatpatiesības. Romas cietumā pirms savas nāves viņš raksta: «Iepriecīnājuma pilns es pārplīnbā izjūtu prieku visas mūsu bedās.» (2.Kor.7,4)

Šie abi Apustuļi ilgāku laiku turētā Romas cietumā. Pēterim ir 82 gadi, bet Pāvilam 70 gadi. Nāves izpildīšanas dienā abus ved pa Romas Ostijas ceļu, kur Pāvils plesien pie marmora staba un ar zobenu nocārt galvu. Tāpēc turpāk viņu attēlo ar zobenu rokā. Viņa pēdējie vārdi bijuši: «Kungs Jēzu, Tavās rokās atodu savu garu!». Apustuļi Pēteri ved tālāk uz pakalni, no kura redzama visa Roma, un piekāj pie koka krusta, tikai ar galvu uz leju. Viņš bija tā lūdzis, jo neesot cienīgs mirt kā viņa mācītājs.

Sv.Hrizostoms par šiem Apustu-

liem izsakās: «Kas lielāks par Pēteri, kas līdzīgs Pāvilam? Trukst vārdu uzslavēt tos, kurus cilvēki slavēja... Pēteris – Apustuļu priekšnieks, īstās ticības sākums, kunga godāts apustuļis. Pāvils – lielo patiesību sludinātājs, visas pasaules slava. Pēteris – visas patiesības lapa, balts un tīrs kā balodis, stipra ticības klints. Pāvils – Baznīcas slava, zemes engēlis, debesu noslēpumu zinātājs... Pieņemu Tevi, Pāvli, ar asarām acis... Ak, daudz cietuma ķēdēm rotāts, un kā Baznīcu savas mācības iepriecināji! Svētīgas jūsu mēles un miesas locēji, asinīm aplacināji! Ko jums šodien sniegsim par to visu, kad jūsu darbus pienīnām? Nabadzīgi mēs esam, mums nav, ko jums dot. Dāvājiet mums, jo esat bagāti, bet, ja dosiet balsi, tad iesauksimies: Daudzkārt jūs sveicam, svētītie! Pēter un Pāvli, esiet vienmēr slavēti Kungā!»

Pēteris Vilcāns,
Livānu
dekanāts

TICĪBA IR DURVIS PIE DIEVA.